

**(Egyidejű évszakok)**

**[2011. február]**

A te órád késik,  
az enyém sietve kattog.  
Múlt időben beszélsz,  
én a jelenben hallgatok.  
Te téli olvadásban jársz,  
én havazó ég alatt.  
A szürkület nekem az est,  
teneked már pirkadat.  
Az eget én fénylőnek,  
te meg türkiznek mondod.  
Benned még gyűlnek,  
bennem oszlanak gondok.  
Kertünkben lélegző meg rozsdás  
fémvirágok.  
Hogy viselünk két ébrenlétben  
annyi álmot?  
És hova lett égboltunk  
egyetlen kékje,  
a közös évszakjaink  
egyidejűsége?

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Benő Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat